

VDS0004395

znanje | [sodna praksa](#) | [višje del. in soc. sodišče](#)

Opravična številka: VDS sodba Pdp 360/2007

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

Datum seje senata: 23.01.2008

Področje: delovno pravo
vojak - pogodba o zaposlitvi za določen čas - transformacija - nadaljevanje z delom

Institut:

Zveza: ZDR člen 54, 54.

JEDRO:

Pri presoji pogodbe o zaposlitvi za poklicnega pripadnika Slovenske vojske je sicer potrebno upoštevati specialno ureditev v ZJU in ZObr, vendar ne v primeru, kadar ni sporna podlaga za sklenitev pogodbe o zaposlitvi za določen čas, ampak delavec - vojak uveljavlja domnevo, da je sklenil pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, zaradi tega, ker je z delom pri toženi stranki nadaljeval tudi po izteku časa, določenega s pogodbo o zaposlitvi. Ker o tej materiji niti ZJU niti ZObr ne določata ničesar, je potrebno uporabiti le določbe ZDR in tožniku po določbi 54. člena ZDR ugoditi.

IZREK:

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

OBRAZLOŽITEV:

Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo, da je delovno razmerje tožnika sklenjeno pri toženi stranki na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 31.5.1996 za 10 let z dne 2.6.2006 prešlo v delovno razmerje za nedoločen čas (1. točka izreka) in da je tožena stranka dolžna tožniku ponuditi v podpis pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas od vključno 2.6.2006, v roku osem dni, da ne bo izvršbe (2. točka izreka). Tožena stranka pa je dolžna tožniku povrniti pravdne stroške v višini 503,73 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od izdaje sodbe dalje do plačila (3. točka izreka).

Zoper navedeno sodbo se pritožuje tožena stranka in uveljavlja pritožbene razloge iz 3. točke 1. odstavka 338. člena ZPP (zmotna uporaba materialnega prava) ter pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in spremeni izpodbijano sodbo tako, da tožbeni zahtevek zavrne in tožeči stranki naloži v plačilo stroške postopka tožene stranke z zakonitimi zamudnimi obrestmi oziroma podrejeno, da izpodbijano sodbo razveljavi in vrne zadevo v ponovno odločanje in sojenje sodišču prve stopnje. V pritožbi navaja, da je v konkretnem primeru sodišče zmotno uporabilo materialno pravo, ker v 2. členu ZDR določa, da če ni s posebnim zakonom določeno drugače, ureja ta zakon tudi delovna razmerja delavca, zaposlenih v državnih organih, lokalnih skupnostih in v zavodih, drugih organizacijah ter zasebnikih, ki opravljajo javno službo. V 13. alineji 1. odstavka 52. člena pa ZDR določa, da se pogodba o zaposlitvi lahko sklene za določen čas tudi v primerih, ki jih določa zakon oziroma kolektivna pogodba na ravni dejavnosti. Zakon o javnih uslužbencih, ki je veljal v času nastanka

spornega razmerja, v 2. odstavku 22. člena določa, da so lahko posamezna vprašanja, med drugim tudi za poklicne pripadnike Slovenske vojske, z zakonom drugače urejena, kot so urejena v tem zakonu, če je to potrebno zaradi specifične narave njihovih nalog oziroma za izvrševanje posebnih dolžnosti in pooblastil. Zakon o obrambi v 1. odstavku 92. člena določa, da kdor izpolnjuje pogoje za poklicno opravljanje vojaške službe, lahko z ministrstvom sklene pogodbo o zaposlitvi, pri čemer se zagotavljajo enake možnosti za moške in ženske, in sicer za kandidat za podčastnika in častnika oziroma vojaškega uslužbenca za nedoločen čas ali določen čas do 10 let, ki se lahko podaljšuje za enako časovno obdobje. V 8. odstavku istega člena pa je določeno, da se ne glede na 1. odstavek tega člena, za opravljanje določenih formacijskih dolžnosti sklene pogodba o zaposlitvi za čas, krajši od 10-ih let. Navedeno kaže, da obstaja v državnih organih možnost drugačnega urejanja delovnih razmerij in ZDR v 2. členu dopušča, da se pogodba o zaposlitvi za določen čas sklene tudi v primerih, ki jih določa drug zakon. Za toženo stranko je tako institut delovnega razmerja za določen čas urejen v že citiranem 92. členu Zakona o obrambi, saj je sklepanje pogodb o zaposlitvi za nedoločen čas zaradi specifične narave dela pripadnikov stalne sestave Slovenske vojske nesmiselno. Že objektivni pogoj (telesna in duševna sposobnost opravljanja vojaške službe v posebnih delovnih pogojih, skladno z 2. odstavkom 96. člena Zakona o obrambi), poklicnim pripadnikom Slovenske vojske ne dovoljuje oziroma omogoča opravljanje vojaške službe do pozne starosti, zato je institut pogodbe za nedoločen čas v Zakonu o obrambi urejen kot izjema.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje v mejah pritožbenih razlogov in pri tem pazilo na pravilno uporabo materialnega prava in absolutne bistvene kršitve pravil postopka, kot mu to nalaga 2. odstavek 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP - Ur. l. RS, št. 26/99 in naslednji). Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da je sodišče prve stopnje v postopku ni zagrešilo absolutnih bistvenih kršitev pravil postopka, na katere pazi sodišče druge stopnje po uradni dolžnosti in da je glede na ugotovljeno dejansko stanje odločeno ob pravilni uporabi materialnega prava. Pritožbeno sodišče tudi ugotavlja, da pritožbene navedbe tožene stranke niso bistvene, saj se ne nanašajo na pravno odločilna dejstva, zato ne morejo vplivati na drugačno pravno presojo odločitve sodišča. Pritožbeno sodišče se zato v celoti strinja s pravnimi zaključki sodišča prve stopnje in z ustrežno razlago odločitve, ki je ne ponavlja.

Kot izhaja iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje in izvedenih dokazov, je tožnik s toženo stranko dne 31.5.1996 sklenil pogodbo o zaposlitvi za določen čas za opravljanje formacijske dolžnosti častnika, za dobo 10-ih let, s pričetkom od 1.6.1996 dalje (priloga A1). Kljub temu, da je čas sklenitve te pogodbe potekel dne 1.6.2006, je tožnik tudi po tem času ostal na delu pri toženi stranki. Tožnik je dne 26.6.2006 podal zahtevo za varstvo pravic (priloga A2), vendar tožena stranka v roku 60-ih dni o njej ni odločala. Zakon o obrambi v 8. odstavku 100. člena namreč določa, da v primeru, če delavec ni zadovoljen z odločitvijo o zahtevi ali ugovoru, ali če minister oziroma pooblaščenca oseba ne odloči v 60-ih dneh od vložitve zahteve ali ugovora, lahko delavec v nadaljnjih 30-ih dneh zahteva varstvo pri pristojnem sodišču, kar je tožnik tudi storil. Ker med strankama v postopku ni sporno, da je tožnik ostal na delu tudi po času, ko mu je delovno razmerje za določen čas prenehalo, je potrebno ugotoviti, da se je tožniku že po samem zakonu delovno razmerje za določen čas preoblikovalo v delovno razmerje za nedoločen čas, kar je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje. Zakona o delovnih razmerjih (ZDR - Ur. l. RS, št. 42/2002 in naslednji) v 54. členu izrecno določa, da v primeru, če ostane delavec na delu tudi v času, ko bi mu moralo delovno razmerje prenehati, se šteje, da je delavec sklenil delovno razmerje za nedoločen čas. Ob nespornem dejstvu, da je tožnik še vedno zaposlen pri toženi stranki po že pretečeni pogodbi z dne 31.5.1996, je sodišče prve stopnje pravilno odločilo, ko je tožbenemu zahtevku ugodilo.

Neutemeljena so pritožbena navajanja, da bi moralo sodišče pri presoji odločitve v obravnavanem primeru upoštevati specialno ureditev, ki je določena v Zakonu o javnih uslužbencih (ZJU - Ur. l. RS, št. 35/2005) in Zakona o obrambi (ZObr - Ur. l. RS, št. 103/2004). Pri presoji pogodbe o zaposlitvi za poklicnega pripadnika Slovenske vojske je sicer res potrebno presojati specialno ureditev, ki je določena v ZJU in ZObr. Vendar v konkretni zadevi ni sporna podlaga za sklepanje pogodbe o zaposlitvi za določen čas, kot to zmotno nakazuje pritožba, pač pa zgolj dejstvo, da je tožnik z delom na delovnem mestu nadaljeval tudi po poteku časa določenega s pogodbo o zaposlitvi. To materijo pa ureja 54. člen ZDR, kjer je jasno opredeljeno kakšen status ima delavec v primeru, če ostane na delu tudi po poteku pogodbe o zaposlitvi za določen čas. Ker o tej materiji ZJU niti ZObr ne določata ničesar, kar pravilno ugotavlja že sodišče prve stopnje to pomeni, da je v tem primeru za presajo odločitve potrebno uporabiti le določbe ZDR. Enako odločitev je pritožbeno sodišče že zavzelo v sodbi opr. št. Pdp 1081/2006 z dne 25.5.2007. Glede na vse navedeno je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje, za kar je imelo podlago po določbi 353. člena ZPP.